Akbaba

Fransız terzileri, sevgililerine yaptırdığı elbiselerin parasını vermediği için, kral Faruk'u dâva ettiler.

000142

Faruk — Vallahi yalan!... Ben sizi giydirdiğimi hiç hatırlamıyorum!...

YILDABİR

Yıldabir (A) Yayınevinin neşriyatından bir almanaktır ve

Akbaba ile Aydabir

Mecmualarının, sizleri hayretler içinde bırakacak kadar güzel, zengin bir yıllığıdır!

YILDABİR'İ

Hazırlamak için: 16 muharrir, 5 hikâyeci, 8 mütercim, 3 doktor, 2 sinema, 2 moda mutahassısı, 6 ressam, 4 fotoğrafçı, 7 röportajcı, 3 sekreter, 2 matbaa çalışıyor!

Hayran Olacaksınız!

TALİHİNİZ
Havilland
Kremine bağlıdır.

T REKLÂM TİCARET

Holivud'da yıldızların genç görünüşlü olmalarının yegâne sırrı terkibinde sedef bulunan Krem HAVILLAND Kullanmaları ile mümkün olmuştur.

- Gece için Havilland Cold Cream
- Gündüz için Havilland Vanishing Cream

Bu kremin cildinize neler yapacağını bir defa tecrübe ediniz.

HAVILLAND
VANISHING CREAM

EN KESTİRME YOL!..

1953 Yılının Son İkramiye Çekilişi

30 ARALIK: BAHÇELİ 6 EV

1954 Yılı İkramiye Planı

BAHÇELİ 30 EV: 1.500.000 LİRA

NAKLİYAT
SİGORTALARI
EMİRLERİNİZİ
BEKLERLERKEN,

"Acaba mallarım salimen, yerlerine varacaklarmı" diye üzülüp, kendinizi, CANLI BİR İSTİFHAM, haline sokmayın

---

AZ FAKAT
ÖZ YİYİNİZ

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI
BİSKÜİLERİ

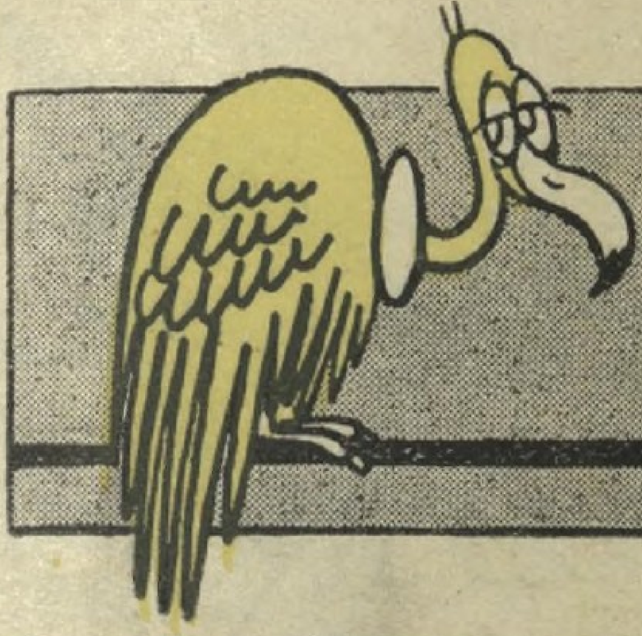
GÖZEN
LOSYONLARI

SÂBİT ve HOŞ KOKULUDUR.

000143

SAYI : 87 — CİLT : 4 — 12 ~~EKİM~~ Kasım 1953 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Serpilme!

Hani, deniz, plâj, güneş, ışıl ışıl bir yaz geçirdikten sonra bir de mektepler açılırken bakarsınız ki, oğlanın üç ay önceki pantalonu diz kapağında... Ceket, daha giyerken koltuk altlarından çatırdıyarak, dikişleri sökülmüş... Kızın etekleri, meşhur Fransız terzisi Christian Dior'u bile isyan ettirecek kadar kısalmıştır. Hele beyaz okul bluzu ile lâcivert mantonun göğsü kavuşmuyor... Hiç beklenmedik masrafların düşüncesine, içinizden taşan bir baba sevinci karışır ve yalnız kendiniz duyacak kadar kırık dökük sevinç cümleleri fısıldarsınız:

— «Hay maskaralar hay... Üç buçuk ay içinde... Allah bağışlasın, ne kadar serpmişler!» diye, gözlerinizde iki bahtiyar damla ile gülümsersiniz.

Eşya fiyatı yükseldi, para değeri alçaldı, şöyle, böyle ama, şu üç buçuk yıl içinde, memleket bünyesinde böyle bir serpilme, böyle bir fışkırma görülmüyor mu?

Otomobiller sokaklara sığmıyor... Yolcular, trenlere, vapurlara sığmıyor... Gemiler, limanlara sığmıyor... Mahsuller, ambarlara sığmıyor... Traktörler, tarlalara sığmıyor... Öğrenciler, okullara sığmıyor ve millî gelir bankalara sığmıyor!

Gözü, politika hırsıyla kararmayan tarafsız insanlara sorarım: Bu her gün sayısı artan, elli milyon sermayeli, yüz milyon sermayeli bankalar, bu banka şubeleri, bu sayısı binleri aşan banka ajansları nedir? Sade şu İstanbula bakınız: Çenberlitaştan tutunuz da, Kapalıçarşıya, Tahmis sokağına, Şişli caddesine, Nişantaşına kadar, yepyeni, pırıl pırıl binalar ve hepsinin içinde, medenî bir çalışma lirizmine tutulmuş gençler, gençler, gençler!..

Sabahleyin elimize aldığımız - partiler dışı - gazeteye bakıyoruz: Çimento fabrikasının temeli atılıyor. Akşam üstü göz gezdirdiğimiz gazetede bir başka tören: Şeker fabrikasının temeli atılıyor!..

Üç buçuk ay içinde serpen iki çocuğumuzun yeni masrafları karşısında nasıl sevinçli bir sendeleme geçirirsek, üç buçuk yıl içinde fışkıran, bu hayaller üstü istihsal ve istihlâk bolluğu, bu kalkınma karşısında da elbet bir muvazene aksaması olacaktı.

Daha dün, nefes nefese sekiz yüz milyon liraya tırmanan bir bütçenin iki milyarı aşması ne demektir?..

İki milyar lirayı, şöyle rakamlarla 2.000.000.000 yazsanız, sıfırların kâğıt üstünde açılmış gözlerine bakmaktan bile bir müddet başımız döner!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Ben sana şu particilikten vazgeç demedim mi?..

YIKINTI!

— Sen, silâhların Alman şehirlerinde yaptığı yıkıntı kadar müthiş şey gördün mü?

— Gördüm: İstanbulda cehaletin yaptığı yıkıntı!..

GİDEN, GELEN!

— Şehircilik mütahassısı Prost'un yerine kim geçti?

— Gecekonducular!..

000122

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

35 inci FASIL

(Akagündüz'le Refik Ahmet Sevengil, Karpiç Baba'nın ölümünü öğrendikleri için mahzundurlar.)

Akagündüz — Aman Karagözüm, ne oldun, ayağın mı sürçtü?

Karagöz — Yok, sürçme falan değil, geri basmasını bilmem zaten! Hep tırıs gitmeye alışmışım! Bu da **(Hacivadı göstererek)** sakardır, ikide bir kapaklanır. O sırada çifte mi attı, nedir? Neyse yine buluştuk!

Refik Ahmet — **(Mahzun)** Geçmiş olsun!

Karagöz — **(Alınarak)** Ya, öyle mi? Ben böyle olacağını biliyordum! Eh, ne yapalım, Allah rızkımızı başka kapıdan verir!

Akagündüz — **(Mahzun)** Büyük şey kaybettik!

Karagöz — Bizim için öyle ama, başkalarına vız gelir! Aldırma!

Akagündüz — Yoo, yoo, herkes için öyle!

Karagöz — Canım Aka. Sen de üstüne tuz biber ekme, oldu bir defa! **(Hacivadı göstererek)** Zaten bu uğursuz herif hangi işin içersine burnunu sokar da, ondan hayır gelir!

Hacivat — Karagözüm, durup dururken bana ne çatıyorsun?

Karagöz — Efkârlandım, bırak beni!

Akagündüz — Doğru ya, onun ne kabahati var? Kader böyleymiş!

Karagöz — Onun ne domuz olduğunu ben bilirim! Bak, hiç tınıyor mu? **(Hacivada)** Ulan ben hayıflanıp duruyorum da, sene yine aldırış etmiyorsun!

Hacivat — Neye aldırış edeyim, anlamadım ki!

Karagöz — Anlamıyacak ne var, be! Bunlar bile kayıbımıza üzüldüler!

Akagündüz — Evet, üzüldük, hepimiz için büyük kayıp doğrusu!

Karagöz — Ey, o kadar da uzatma artık, değeri elli lira değil mi?

Akagündüz — Ne elli lirası? Manevî kıymeti bir yana, o hiç bir şeyle ölçülmez, bir daha öylesi ele geçmez! Fakat maddî kıymetini düşünsen, beş yüz binden aşağı değildir!

Karagöz — Beş yüz bin ne?

Akagündüz — Beş yüz bin lira?

Karagöz — Çıldırdın mı? Beş yüz bin lirayı kim kaybetmiş de biz bulmuşuz?

Akagündüz — Öyle, öyle, ben bilirim! Daha bile fazla olurdu ama, fakir fukaraya yardım ederdi!

Karagöz — Aman, Aka, şimdi pat diye düşüp bayılırım, biz beş yüz bin lira mı kaybettik?

Vişinski — Bakalım içinden ne çıkacak?..

Akagündüz — Sen neden bahsediyorsun?

Karagöz — Ya sen neden bahsediyorsun?

Akagündüz — Büyük kayıbımızdan dedim ya!

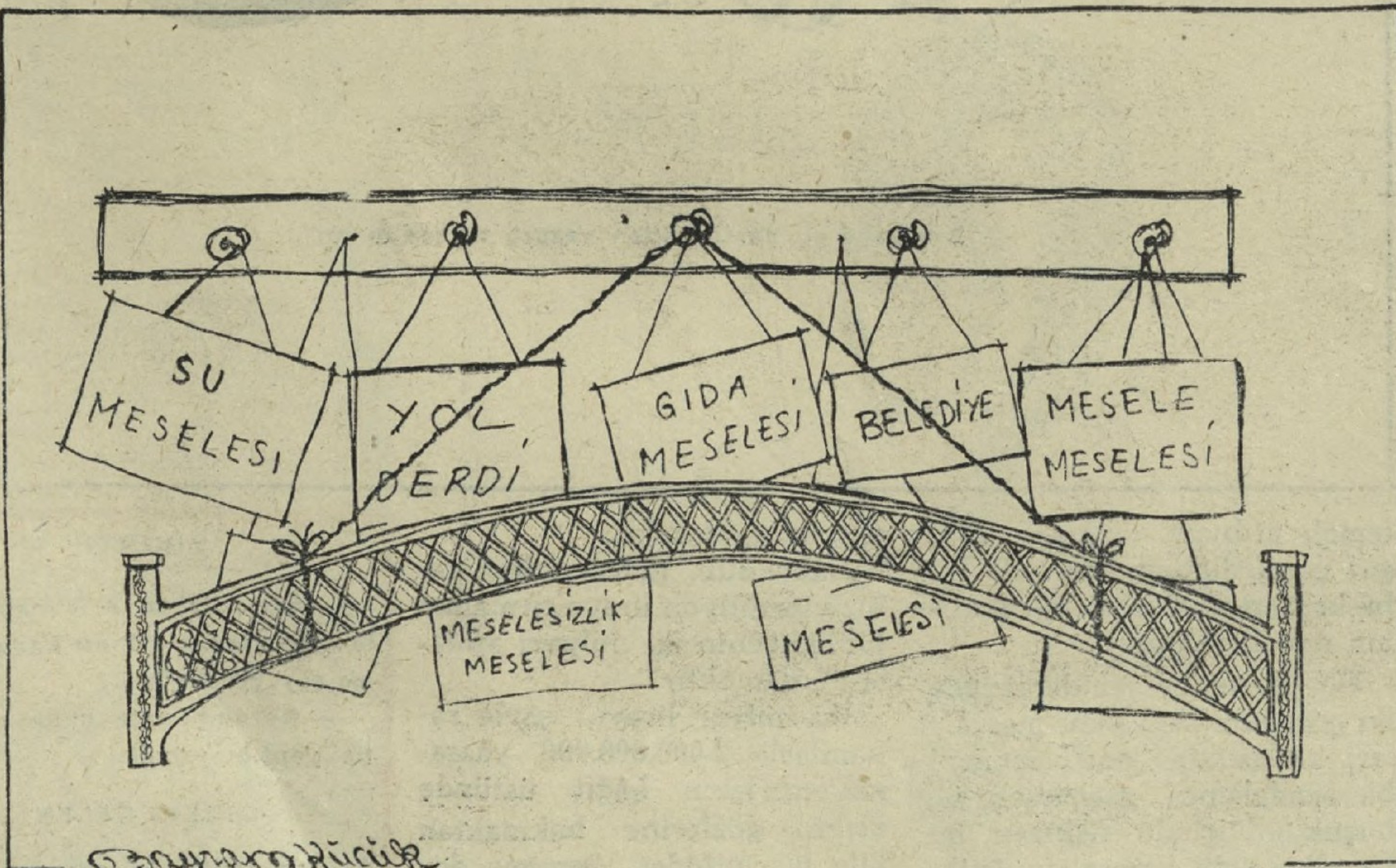
Karagöz — Ben de öyle ama, yirmi beşer liradan tutarı elli lira değil miydi? Öyle pazarlık etmedik mi? **(Refik Ahmed'e)** Bey bilâder, söylesene! Yoksa bu işte bir dalâvere mi var?

Refik Ahmet — Tabii öyle! Paranız hazır! Hattâ artırmayı bile düşünüyoruz. Her akşam tam saat dokuzda rica ediyoruz.

Karagöz — Nedir kayıbımız öyleyse? Sizin komisyonlarınızı mı vermediler?

Akagündüz — Karagözüm, büyük kayıbımız dediğim şey, para değil, adam, adam! Hem de ne adam?

Karagöz — Allah, Allah! Tersim döndü, yahu! Sen bir, ben iki, bu zat üç, haydi, Hacivadı da adamdan sayalım dört! Hepimiz tamamız işte! Aramızda kaybolan filan yok! Hem üzülme, kaybolan kimse, yolu bulup gelir!

ASMA KÖPRÜ!..

TAKVİMDEN YAPRAKLAR:

İmtihanda

Bilemez oksijenle idrojenin
Sormayın imtizacı bahsinden!
Sorun isterseniz, bilir su gibi
Rita'nın izdivacı bahsinden!

ORHAN SEYFİ ORHON

000145

Akagündüz — (**Gözlerini silerek**) Gelemez, gitti!

Karagöz — Dargın mı gitti?

Akagündüz — Güler yüzle, tatlı dille! Uçtu gitti! (**Gözlerini siler.**)

Karagöz — Tayyareyle gitti demek!

Akagündüz — (**Burnunu çekerek**) Hayır!

Karagöz — Müteessir olma, amma da yufka yürekli adammışsın! Kalabalıkla mı?

Akagündüz — Kum gibi!

Karagöz — Dolmuşa bindi desene! Kazasız, belâsız gelir inşallah!

Akagündüz — Gelemez!

Karagöz — Gelir, diyorum, sana, gelir! Biz Ankaraya İstanbuldan iade kamyoniyle geldikten sonra o da gelir!

Akagündüz — Gözlerini yumdu, gelemez!

Karagöz — Gözlerini yummanın ne ehemmiyeti var! Biz, uyuya uyuya geldik! Şoför horladı bile!

Akagündüz — O başka yolculuk, Karagöz, bu başka yolculuk!

Karagöz — Nesine iddia ediyorsun? Yol parasını ver, Hacivadı yollayım, kene gibi bir yapıştı mı, bir daha bırakmaz. Ne yapıp yapar, getirir. Ulan Hacivat, hazırlan, gidiyorsun!

Hacivat — Nereye gidiyorum, Karagözüm?

Karagöz — Cehenneme! Ne bileyim ben, giden neredeyse oraya!

Hacivat — Bana kalırsa sen gitsen daha iyi olur! Biraz kırıklığım var gibi!

Karagöz — Nazlanma, bahşişini de verirler!

Hacivat — Yok, yok, sen git!

Karagöz — Kibarlığın mı tuttu, yılışkan herif? Ben giderim ne olacak? Nereye gidilecek Aka, yolu bir iyi tarif et!

Akagündüz — (**Sus işareti yaparak parmağını dudağına kor.**) Onu açma!

Karagöz — Memnu bölgeye mi?

Akagündüz — Keşke öyle olsa!

Karagöz — Demirperde arkasına mı yoksa?

Akagündüz — Daha beter!

Karagöz — Patlıyacağım yahu, söyle şunu Allah aşkına, nereye gitti!

Akagündüz — Öbür dünyaya!

Karagöz — Ne?.. Tevekkeli bu mendebur, bana: Sen git diye teşvik etmiyor! Sen ne munafıksın herif! Ben seninle nasıl arkadaşlık ediyorum? Aka, tanıdıklardan biri vefat etti demek, neye açık söylemiyorsun?

Akagündüz — Müteessir olursun, diye!

Karagöz — Tabii olurum ama, ne çare, hayat bu, sırası gelen gider! Baksana, Hacivat da, bir kırıklığım var, diyordu, yolcu galiba!

Hacivat — Ağzını hayıra aç, Karagözüm, üzerime neye öyle kötü şeyler yoruyorsun?

Karagöz — Ulan, kurnaz herif, sen beni gönderiyordun ya!

Hacivat — Bilerek mi gönderiyordum!

Karagöz — Sen bir fenalık oldu mu, bilmesen de, kokusunu alırsın! Söyle, Akacığım, dostlardan kimi kaybettik?

Akagündüz — Karpiç Baba'yı!

Karagöz — Bak, buna çok müteessir oldum! Vah, vah, vah! Tanrı rahmet etsin! Eğer burada olmasam, hüngür hüngür ağlardım. Kendimi zorla tutuyorum!

Hacivat — Ben de çok müteessir oldum! (**Karagöze**) Tutma, ağlamak iyidir!

Karagöz — Bak, yine fenalık için söylüyor! Ağlamaya başlayım da herkes: Karagözü radyodan sepetlediler desin, rezil olayım diye! Haydi, evi neredeyse başınız sağolsuna gidelim! Şu talihe bak bizde, adamcağız arkasında asıl bizi yetim bıraktı! Şimdi nerede yiyip içeceğiz? Nerede yatacağız?

Akagündüz — Merak etme, hepsini düşünmüştür. Yine olduğunuz yerde kalırsınız. Lokantada yer içersiniz.

Karagöz — Peki, şu bizim (**Canlı Karagöz**) numarası ne olacak?

Refik Ahmet — Onu radyoda yaparsınız! Gelin şimdi, sizi muhasebeye götüreyim, paranızı alın. Yarın dokuzda beklerim!

— 35 inci Faslın Sonu —

AKBABACI

Hatip — Evet, su getirtmedik, baraj yaptırtmadık... Ama yağmur da mı yağdırtmadık?..

Spiker — Şimdi eski eserlerden müteşekkil bir program dinliyeceksiniz!..

000146

Sokak POLİTİKASI

Yazan : Orhan Seyfi ORHON

(Sabah. Bakanlıklarda taksiler dolmuş yapıyor. Şoförlerin arasında sırasız müşteri almak yüzünden bazı çekişmeler olur. Yine böyle bir çekişmeden sonra lâf politikaya dökülmüştür:)

Halkçı şoför — **(Demokrat şoföre)** Sıra mıra diye racon kesme, sizin borunuz 54 e kadar öter, anladın mı?

Demokrat şoför — 54 ten sonra ne olacak?

Halkçı şoför — Ne mi olacak? **(Elini ters çevirerek)** Böyle işte! Mart içeri, pire dışarı!

Demokrat şoför — Ay, siz mi bizi dışarı atacaksınız?

Halkçı şoför — Biz ya!.. Beğenemedin mi? Geçen seçimde sandığa sizin listeyi ilk ben attım! Sen, bana iyi bak!

Demokrat şoför — Neye attın öyleyse?

Halkçı şoför — Cahillik... Vaatlerinize kandık!

Demokrat şoför — Biz, size ne vaadde bulunduk be?

Halkçı şoför — Demokratız, demediniz mi?

Demokrat şoför — Demokrat değil miyiz?

Halkçı şoför — Demokratlığı-

nız bu mu? Korna zırlattın ceza! Solda durdun, ceza! Karneni göster, ceza!..

Demokrat şoför — Nizamsız memleket olur mu? Bunlar belediye nizamı?

Halkçı şoför — Zart zurtla memleket idare edilmez, evlâdım! Demokratlıkta halkın hoşuna gideni yapacaksın. Yapamadın mı, çek arabanı!

Demokrat şoför — Siz gelirseniz daha mı iyi idare edeceksiniz?

Halkçı şoför — Ona ne şüphe! Bunca yıl kimseye gık dedirttik mi? Paşa babamız size gül gibi bir memleket teslim etti. Kıymetini bilmedikten sonra...

Demokrat şoför — Kıymetini bilmedik de ne yaptık? Milleti sizin gibi aç mı bıraktık? Yoksa arpa unundan ekmek mi yedirdik?..

Halkçı şoför — Altınlarımız nerede, altınlarımız? Onu gösterin! Eğer aranızda taksim geçmediniz se, çıkartın Ulus meydanına, millet fotoğrafını çekip seyretsin!

Demokrat şoför — Devletin hazinesi sokağa dökülür mü? Hükûmet «var» dedi mi, vardır!

Halkçı şoför — İnanmıyoruz sözünüze yahu! Bir defa sıdkımız sıyrıldı! **(Etrafındakilere:)** Öyle değil mi, Allah aşkına! **(Kimi susar, kimi başını sallayıp tasdik eder.)** İş yapmalı, iş! Şeker fabrikası kurmakla memleket idare edilmez, yavrum! Bu millet, bayram çocuğu değil, kandıramazsınız!

Demokrat şoför — Çimento fabrikalarını ne yapalım?

Halkçı şoför — Onlar da başka dalavere! Apartmanlarınızı yaptırmak için kuruyorsunuz! Devleti gırtlağına kadar borca batırdınız! İtibarımız sıfır oldu, sıfır!

Demokrat şoför — Onun için mi Güvenlik Konseyine seçtiler bizi ?

Halkçı şoför — Onlar lâf! Atlantik Paktını bizimkiler hazırladı, siz imzaladınız. Sizinkisi bir kuru gösteriş! Pahalılıktan herkesin imanı gevriyor!

Demokrat şoför — Köylünün cebi para dolu ama!

Halkçı şoför — Şehirlinin canı yok mu? Onlar Allahın kulu değil mi?

Demokrat şoför — Çalışan kazanıyor! Sen, eskiden ne alıyordun, bir de şimdiki kazancını söyle!

Halkçı şoför — Sen bana bakma! Fakir fukaraya yazık oldu! Ulus'u oku da anlarsın! Şu Yalçın, ne yaman adam be? Tek başına hepinize duman attırıyor! Avrupadan gelir gelmez yaylıma başladı. Elinde hüner var! Bu iş, miting yerinde çürük yumurta atmaya benzemez. Balıkesir faciasını unutmadık. Buna ne buyurulur?

Demokrat şoför — Halk arasında da bazı taşkınlıklar olur. Fakat, biz sizin gibi köylüyü başka partidensin diye, jandarmayla kara-

— Küçük hanım banyoda..
— Zarar yok, ben yüzme bilirim!..

kola doldurup sıra dayağına çekmiyoruz! Baskı devri geçti, şimdi hürriyet var, anladın mı?

Halkçı şoför — Ne hürriyeti? Ulus'u oku! Şimdiye kadar böyle baskı görülmemiş, diktatörlüğün dikâlâsı, diyor!

Demokrat şoför — Hem ağzına geleni söylüyorsun, hem de hürriyet yok, ha?

Halkçı şoför — Sen, bana bakma, dedim ya!.. Falih Rıfkı Atay, sizin Adnan Menderes'inize ne diyordu? Hah, hah, hay! Hani, o karısına mevlit okuttuğunuz diktatörün adı neydi? Peri mi, cin mi nedir? **(Etraftan gülüşürler.)**

Demokrat şoför — Sizinki gibi şef mi, yani?

Halkçı şoför — Yoo, bak, ona kızarım! Lâf istemem!

Demokrat şoför — İster kız, ister kızma! Bizde diktatör yok! Bizde kimse öyle mabut değil! Milletin reyile geldik, yine milletin reyile gideriz!

Halkçı şoför — Ne? Bak, ne dedi, duydunuz ya, Armut dedi! Zabıt tutacağım! **(Cebinden kâğıt kalem çıkararak)** Millî Selâmet Kanununa göre hapsi lâzım... Şuna siz de imzanızı atıverin **(Şoförlerden kimi yan gözle kâğıda bakar, kimi «vaz geç!» diye söylenir. Bu sırada bir müşteri, Demokrat şoförün arabasına (Ulus'a mı?) diye binmek ister.)**

Halkçı şoför — Bey ağabey. Ulus'aysa bana bin! Seni dolmuşla değil, taksiyle parasız götüreceğim. Şerefsizim para almam! **(Adam, tereddüt eder.)** Sebebini sorma, efkârlandım yahu! Hemen gidiyoruz! **(Adam biner. Motörü işleterek ahbapça:)** Sormak ayıp olmasın ama, Ulus gazetesine mi, yoksa Halk Partisi merkezine mi?

Müşteri — Burla'ya!..

Halkçı şoför — **(Gaza basarak)** Vay canına, bu sabah yine faka bastık!

000147

YAZISIZ!..

ÖYLE YA...

Rifat Necdet, ev arıyordu. Nihayet istediği gibi bir ev buldu. Ev sahibi bayanla anlaştılar. Tam kapıdan çıkarken Rifat Necdet:

— İyi, hoş, ama, dedi, ya karım beğenmezse?

Ev sahibi elini salladı:

— Aman bayım, düşündüğünüz şeye bakın. Bu zamanda sizin gibi bir adama kim varmaz? Ama böyle bir evi kaçırırsanız bir daha zor bulursunuz...

NE OLMUŞ

İsrailden en iyi cins bir at getirip Veliefendide yarışa soktular. Hayvan en başta bir tur koştuktan sonra birdenbire durdu. Sahibi deli gibi hayvanın yanına koşup binicisine sordu:

— Ne oldu buna?

— Ne olacak, ayağının altına bir yirmi beş kuruşluk tesadüf etti, üstüne bastı, durdu. Kımıldatabilirsen kımıldat!

HAVA

Doktor hastasını muayeneden sonra:

— Hava değiştirmelisiniz, dedi.

Hasta omuz silkti:

— Bunu her zaman yapıyorum, işim gücüm hava değiştirmek.

— İşiniz nedir?

— Musikişinasım!

ALKIŞ

Taksim gazinosunda varyete numaralarını seyreden karı koca arasında:

— Kuzum Leylâ, bu artisti niçin o kadar çok alkışlıyorsun? Ben dansını hiç beğenmedim.

— Ben de dansını beğenmedim, ama elbisesi çok hoşuma gitti. Çıksın da bir daha göreyim... Eşini yaptırmak istiyorum!

GICIRTI

Ev sahibi yeni kiracıya sordu:

— Ben altınızda oturacağım için gürültü istemem... Kediniz, köpeğiniz var mı?

— Yok.

— Radyonuz?

— O da yok. Yalnız iskarpinlerim biraz gıcırdar!

CEVAP

Papaz, yolda oynıyan üç çocuğa sordu:

— Söyleyin bakayım, annenizi mi daha çok seversiniz, babanızı mı?... En iyi cevap verene yirmi beş kuruş vereceğim.

— Babamı severim.

— İyi, ya sen?

— Annemi severim.

— Bu da iyi. Kıvırcık saçlı, sen kimi seviyorsun?

— Ben en fazla Hazreti İsa babamızı severim.

— Aferin. Yirmi beş kuruşu sen kazandın. Al bakayım. Senin ismin nedir?

— Salamon Levi!.

— Kış modası da böyle olsaydı!..

000148

HİKÂYE

Kleptoman

Geçende bizim Kâzım Dağyolu'na rastladım. Tanır mısınız? Gayet iyi bir akliyecidir. Hem de, asabiye, yani sinir hekimliği tahsil etmeden, yalnız akliye şubesinde ihtısas yapmış yegâne akıllı mütehassısımız...

— Ne var ne yok yahu? dedim, nerelerdesin?

— Taksimdeyim.

— Ne var Taksimde?

— Muayenehanem var. Bir gün muhakkak gel.

— Bu gidişle er, geç, uğrayacağız tabiî.

— Espri yapma, muhakkak gel. Senin gibi muharrir bizlerden müstağni kalamaz, anlatacaklarım var sana. Hem, görsen ne mevzular...

İşin şekli değiştiği için, «ilk fırsatta» gelirim dedim ve bu ilk fırsatı hemen yarattım. Dağyolu'nun düz asfalta bakan muayenehanesine gittim.

— Sen, dedi, kleptomani nedir bilir misin?

— Eh, az çok bilirim, dedim. Hani şu çoğu zengin kadınlara musallat, öteberi çalma hastalığı... Zavallıların çaldıkları şeye hiç mi hiç ihtiyaçları yoktur ama, gittikleri yerden birşeyler almadan edemezler...

— İyi, iptidaî bir fikrin var bu hastalık hakkında. Ama neden zengin hastalığı diyorsun?

— Fakir olsa rapor vermezsin nasıl olsa. Hırsızlıktan içeri tıkılır da ondan...

— Yok, öyle değil... Şimdi ben sana anlatayım da dinle...

O anlattı. Ben de dinledim. Şimdi size yazıyorum. Şayet kendisi de bir berberde bu sayfaları okursa kimbilir ne kadar gülecektir?

Bir gün, genç ve yakışıklı akliye mütehassısının muayenehanesine on sekiz, on dokuz yaşlarında, zümrüt gözlü, lepiska saçlı, tığ gibi bir genç kız girdi:

— Ah doktor, dedi, bayılacağım...

Kâzım Dağyolu, hemen kollarını açacak yerde, kıza divanı gösterdi. Tam o sırada bir de kibar bir bey içeri daldı:

— Ben Ayşe'nin babasıyım. Sizinle görüşecektim doktor... Sen kızım biraz dışarıda bekle. Doktor bey biraz sonra seni muayene edecek... diyerek kızı çıkardı.

— Buyurun, sizi dinliyorum. dedi, Kâzım dikkatle dinler görünmeğe başladı.

— Efendim, kızım kleptomandır. Bu menhus ve utandırıcı illetten kurtulmasını sizin hazâkatinizden bekliyoruz. Şimdi isterseniz küçük bir tecrübe yapın, göreceksiniz. Sonra istediğiniz gibi muayene eder, bana da herşeyi sorabilirsiniz...

Kâzım Dağyolu, tesadüfen o gün karısı için aldığı bir pırlanta yüzüğü yelek cebinden çıkararak masanın üzerine, şöyle kâğıtların kenarına bırakıverdi:

— Şimdi anlaşılır efendim, dedi, siz kızı çağırın içeri...

Siz, belki de doktorun kıymetli bir pırlanta yüzüğü yelek cebinde ne diye taşıdığını merak edersiniz. Bana demişti ki:

— Yankesicilerin en dalmadıkları cep, yelek cepleridir Hiçbir değerli şeyin oraya, o kadar göz önüne konmıyacağını bilirler. Ben de bunu bildiğim için, en emniyetli cep olarak yelek ceplerime güvenirim...

Neyse, hikâyeye devam edelim. Ayşe içeri girdi. Doğrusu baş döndürecek güzellikte, taptaze bir kızdı. Böyle bir hastası olmak, en sıhhatli doktoru bile hasta edebilirdi. Kâzım, kızla konuşmağa başladı. Öyleken dinden geçmiş görünüyordu ki, kız nihayet onu tamamiyle tesiri altına aldığını zannederek, usulla, masanın üzerinde, daha girerken gördüğü birkaç bin liralık pırlanta yüzüğü aldı. Konuşmağa devam ettiler. Kâzım bir türlü kızın yakasını bırakmak istemiyor, onu mümkün ol

— Arkadaşlık hududunu aşıyorsun ama...
— Aman şekerim arkadaşlığın hududu yoktur ki!..

— Maalesef beyefendi, İstanbulda oturanlara hayat sigortası yapmıyoruz!..

MİKYAS

Önden göbeğine, arkadan beline kadar dekolte idi.

Onu göstererek fısıldadılar.

— Kocası bütün kazancını onun giyimine sarfediyor.

— Pek az kazanıyor desene!

000149

KARŞILIKLI MAZERET

Doğan Nadi ile muharrirlerimizden Şevket Rado, Cağaloğlu'nda karşılaştılar. Doğan:

— Üstad yahu, görüşemiyoruz... dedi.

Şevket Rado üstadâne bir müsamahayla:

— Nasıl görüşelim birader? diye güldü. Benim karım meyhanenin kapısından bile bakmama müsaade etmiyor. Sense oradan dışarı çıkmıyorsun!...

İMZA

Aiglon (Yavru Kartal) temsilinden dönerken, bir hayran seyirci, Cahide Sonku'nun yoluna çıktı:

— Efendim, dedi, her akşam sizi hayranlıkla seyrediyoruz. Katılıyoruz gülmekten. Ne olur, Hümaşah Hanım, şu resminizi bendenize imzalar mısınız?

Cahide hiç bozmadı, resmi aldı ve imzaladı: «Bedia Muvahhit»...

NEREYE?

Pipo alacaktı. Lâkin bir türlü beğenemiyordu. Kiminin sapı uzun, kiminin bedeni ağır geliyordu. Nihayet tezgâhtarın sabrı tükendi:

— Bayım, dedi, almıyacaksanız bâri pipoları ağzınıza sokup çıkarmayın...

Adam büyük bir saflıkla sordu:

— Allah Allah... Siz pipoları nereye sokarsınız?

NE OLUR?

Karısı o kadar geç kalmıştı ki, dönünce adamcağız dayanamadı, sordu:

— Kuzum hanım, bu saate kadar nerelerdeydin?

Kadın kızdı:

— Rica ederim, şimdi beni kötü kötü söyletme... Yalan söylemekten hoşlanmam. Doğru söylesem sen hoşlanmazsın. Sormasan olmaz mı sanki?

YAZISIZ!..

duğu kadar içerde tutmak istiyordu. Artık ona neler sormadı, neler... Ne çocukluk hâtıraları anlattırmadı (malûm ya şimdiki ruh hekimliğinde illetleri çocukluk hâtıralarına bağlamak da bir moda), ne nasıl dansettiğini, gittiği yerleri sormadı... Nihayet yeşil gözlerine hasretle baka baka, kıza yol vermek icabetti. Ayşe çıkar çıkmaz, babası.

— Gördü üz ya, dedi, yüzüğü nasıl alıverdi......

— Evet, dedi doktor, kat'iyyen pırlantanın câzibesine mukavemet edemedi. Ama umumiyetle kleptomanlar, değersiz eşyaya musallat olurlar. Sizinki şayanı dikkat bir vak'a teşkil ediyor. Ayşe hanım hakkında bana biraz tafsilât vermeniz icabedecek...

— Hayhay doktor. Ama bir dakika müsaade edin de, gidip evvelâ şu yüzüğü usuletle elinden alıp getireyim...

Dertli baba dışarı çıktı. Kâzım Dağyolu da, hemen fırsatı kaçırmıyarak kütüphanesinden bu hastalığa ait iki cilt indirip sayfalarını karıştırmağa başladı.

Tahmin ediyorsunuz, değil mi? Doktor epey bekledi, ama ne gelen vardı, ne giden. Akliye mütehassısının aklı başına geldiği zamansa, iş işten çoktan geçmişti.

— Peki, ne yaptın? diye sordum doktora.

— Yüzükten vazgeçmedim tabiî. Lâkin hekimliğin doktor olmak için kâfi gelmediğine kanaat getirdim. Şimdi polis kolejine yazılacağım...

Hikâyeci

○

ZEVK

— Ben artık evlenmek istiyorum!

— Böyle mesut değil misin?

— Mesudum amma senin karın olursam daha mesut olacağım.

— Neden?

— Eee, kocaya ihanetin zevki başkadır!...

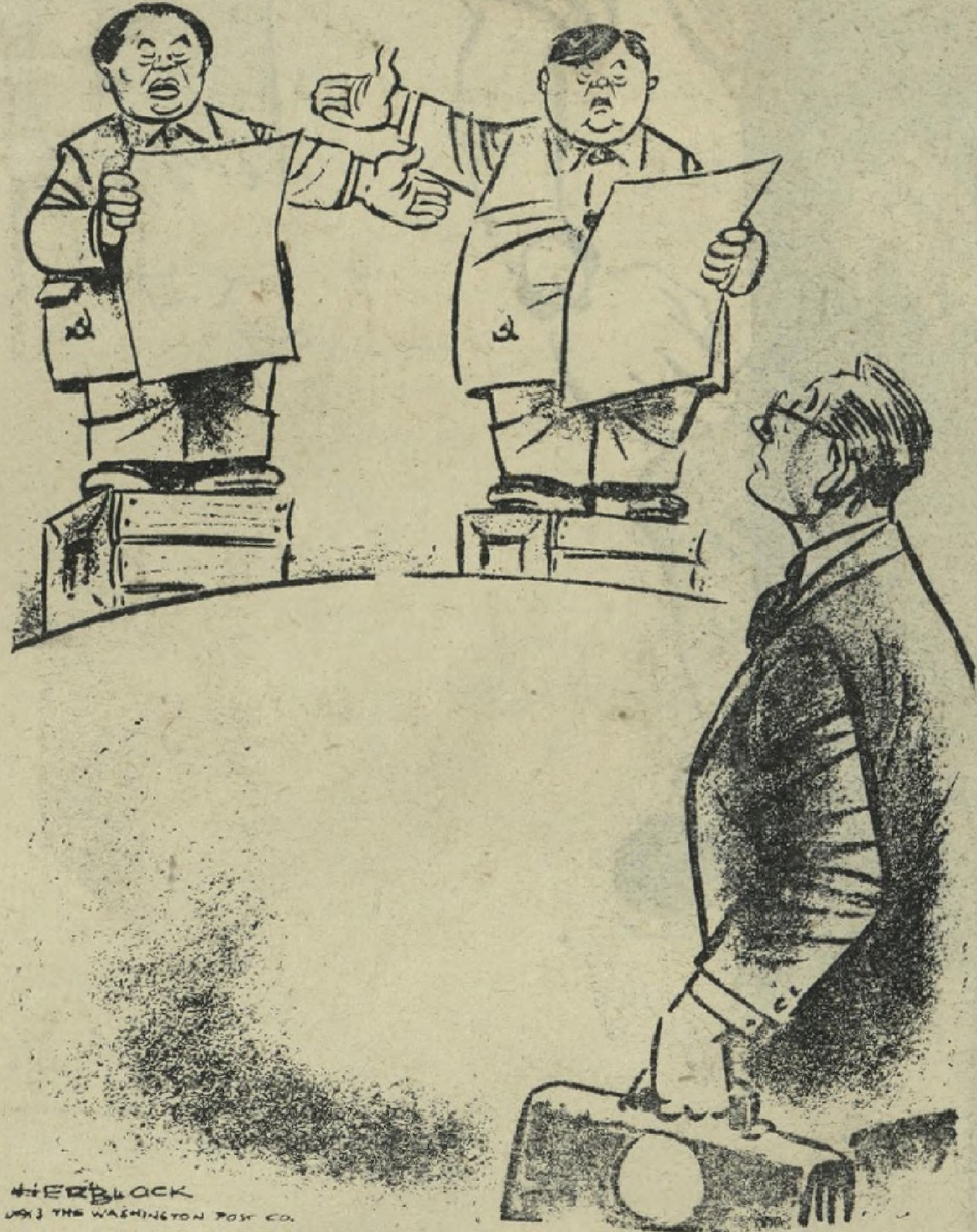
ÇOK SERTMİŞ

Lokantaya gitti. Esas itibariyle çok sabırlı adamdı. Önüne getirdikleri bifteğe çatal, bıçak ve otuz iki dişinin yardımiyle girişti. Çekiştirdi, koparmıya, kesmiye çalıştı. Hiç bir gayret fayda vermeyince, garsonu çağırıp sordu:

— Baksana evlâdım, bu katır eti mi, at eti mi?

— Aman bayım...

— Katır etiyse diyeceğim yok. Katırın inadı meşhurdur. Fakat beygir etiyse ustana söyle çok sinirli tarafından almış.

Kızıl Çin — Birleşmiş milletler Başkanlığına Kızıl Rusya'nın seçilmesini teklif ederim!.

Kızıl Rusya — Dört Büyükler toplantısına Kızıl Çinin de iştirakini talep ederim!..

DAMAT

Bir Fransız anlattı:

— Kızılhaç'daki hemşirelere biz Allahın kızları deriz... Harbi Umumide yaralanmıştım. Hastahaneye kaldırıldım. Güzel bir hastabakıcım vardı. Onu gördükçe kendimi tutamaz:

— Allah!

Derdim.

Bir gün sabredemedi:

— Ne istiyorsanız bana söyleyin, dedi, ben onun kızıyım.

İçimi çektim:

— Damadı olmak istiyorum!.

000150

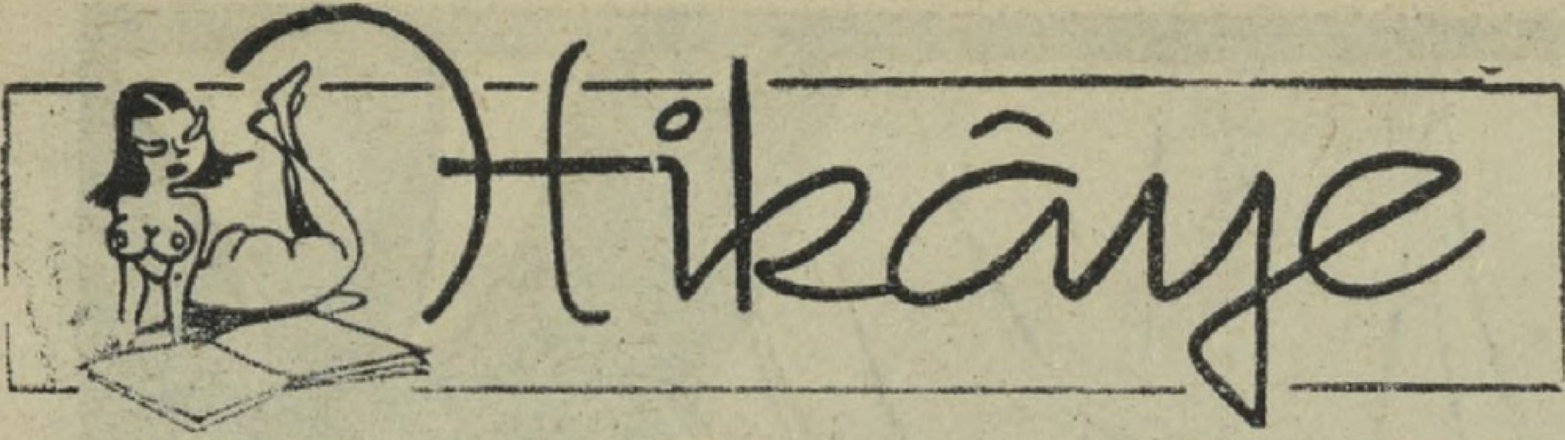

ANLAYALIM... HER KESE ŞAPUR SUPUR, BİZE ARABBİ ŞÜKÜR MÜ !..
BİZ KÖYLÜYE KİM BAKAR Kİ!..
C.H.P
K.P.
İKTİDAR

000151

ara!..

000152

Üçüncü Adam

Süheylâ ile Nihat, aldıkları yeni otomobille Avrupa seyahatine çıkarken, aile dostları Cevadı da davet ettiler. Cevat evvelâ itiraz etti:

— Beni davet etmek nezaketini gösterdiğiniz için ikinize de çok teşekkür ederim amma, benim gibi zavallı bir bekâr, size bütün yol boyunca baş belâsı olur; sonra elâlem dedikodu için bahane arıyor, karı kocanın yanında bir üçüncü olunca herkesin ne düşüneceği malûm... Süheylâ hanım gibi hürmet ettiğim bir ahbabıma benim yüzümden lâf gelsin istemem...

Düşünceli delikanlı böyle söylüyordu ama hakikat bambaşka idi. Bu, vicdanının değil, aklının sesi idi...

Zira Süheylâ ile uzun zamandanberi sevişiyorlardı. Genç ve güzel kadının tek kusuru deli gibi kıskanç oluşu idi. Süheylânın yanında birkaç saat geçirmek zevkli idi. Fakat günlerce onunla kıskançlık kavgaları etmektense, karı koca seyahatte iken o da biraz yalnız kalıp başını dinlemek ve zevketmek niyetindeydi. Heyhat, âşık bir kadın, sevgilisini öyle kolay kolay serbest bırakır mı? Neticede Cevat ısrarlara boyun eğmeye mecbur oldu ve üstelik yolculuğa başlarken otomobilde yalnız önüne bakmağa, sağdan soldan bisikletle geçen şortlu kızlara göz atmamağa, eteklikli oto-stop yolcuları ile konuşmamağa, yemin ettirilmişti. Hele bir sözünde durmasın, yerine göre ya bir çimdik, ya bir tekme yiyordu...

Turistik seyahat bu şartlar içinde devam ederken, bir gece yolda otomobilin motoru bozuldu. Kendisi tamir edemiyeceğini anlayınca, Nihat, civarda ışıkları görünen bir köyü göstererek:

— Bakalım belki bir tamirci bulurum, diye gitti.

Yarım saat sonra döndü:

— Motordan anlıyan tek kişi yok. Geceyi burada geçirmeğe mecburuz. Bereket versin kalacak bir pansiyon buldum.

— İyi ama bakalım boş odası var mı imiş?

— Sordum, yalnız bir oda var...

Alaturka kıymetlerimiz (I)

— Ne o, böyle saç sakal birbirine karışmış... Radyo dinlemiyorsun galiba?..

Bunun üzerine Cevat:

— Siz gidin, dedi, ben otomobilde yatarım, üzerime sizin battaniyelerinizi de örtünce sıcacık olur.

— Otomobilde mi? Diye atıldı Süheylâ... Dünyada olmaz, soğuk alırsın, daha olmazsa şiltenin birini yere indiririz, ama seni burada bırakmayız...

Nihat münakaşayı kesti:

— Hep beraber gidelim de elbette bir çaresini buluruz canım...

Pansiyona geldiler. Nihat yanlarından beş dakika ayrılıp ellerini uğuşturarak avdet etti:

— Tamam... Cevada da bir yatak buldum, hem bizimkinden bile rahat... Hadi sofraya oturalım... Karnım çok acıktı.

Vakit geç olduğu için iştahları yerinde idi, yemekler bol, şarap fevkalâde idi, hizmet eden kız da nefisti ama kim bakabilir?...

Kahveler içildikten sonra Cevat Nihada dönerek:

— Şu şahâne odamı merak ediyorum, kimbilir nerede, her halde bahçenin öbür tarafındaki bahçıvan kulübesi olacak!...

— Yok yok, zannettiğin kadar uzak değil. Beye odasını gösterin.

Cevat, karı kocaya iyi geceler dileyerek tombul hizmetçinin peşine takıldı.

Uzun zamandanberi yalnız kalamıyan karı koca da kendi odalarında soyunurken Nihat memnun memnun gülüyordu. Süheylâ:

— Ne oluyorsun Allahaşkına? Ne gülüp duruyorsun kendi kendine? diye sordu.

— Hiç, Cevada bir sürpriz hazırladım da onu düşünüyorum...

— Sürpriz mi?

— Evet hem pek hoşuna gidecek bir sürpriz. Zavallı çocuk bizimle yola çıktığındanberi uslu durmağa mecbur oldu. Artık güzel bir gece geçirmeyi hak etmedi mi? Biraz paradan çıktım ama zarar yok. Cevat deminki kızın yatağında yatacak.

Süheylânın gözleri yerinden fırladı:

— Ya kız nerde yatacak?

— Canım tabii kız da kendi yatağında yatacak. Başka yer yok ki!... Sen ne dersin buna şekerim?

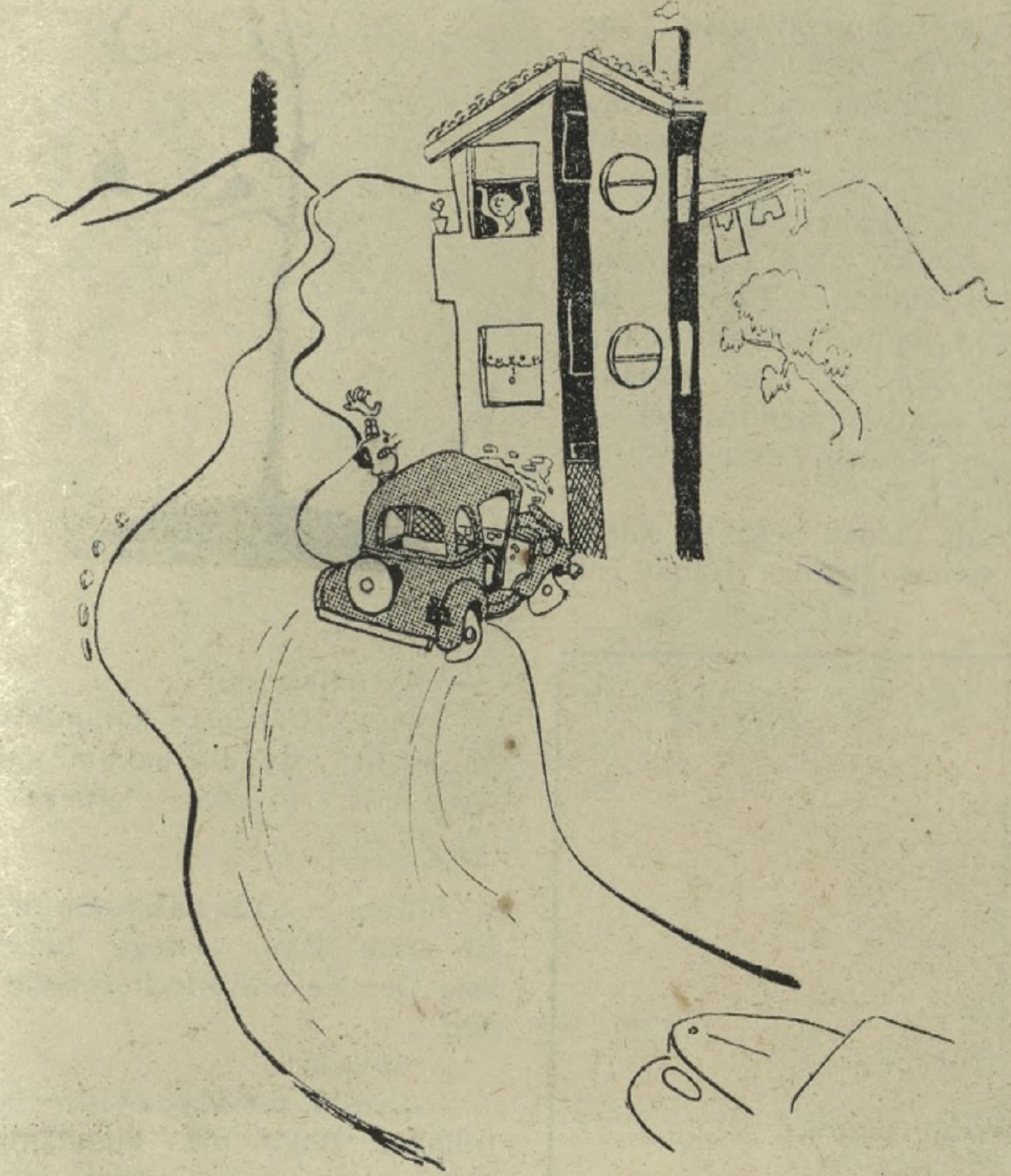
....

Nihat, şekerinin bu sözler üzerine gazaba gelerek suratına iki adet okkalı şamar indirmesine hâlâ şaşmaktadır!...

Şeytan

000153

— Ev yaptıracak başka yer bulamadın mı be adam!..

DOSTLUK

Kadınla erkek arasındaki dostluktan bahsediyorlardı. Bir bayana sordular:

— Siz, bir kadınla bir erkegin arasında sırf dostluktan iba ret bir münasebet olacağına ina nır mısınız ?

— İnanırdım ama, bir akşam kocamın en eski ve en samimî dostu bana kur yapmağa başladı, inanmaz oldum.

— Peki, kadınlar arasında dostluk var mıdır?

— Hayır. O mendebur arkadaşım Ayşe, yeni yaptırdığım mantomla şapkamın modelini kopye ettirip aynını yaptırdıktan sonra buna da inanmaz oldum.

000154

YAZISIZ!..

Sanatkâr Şakaları

CESARET

Bir heveskâr, bayan tabiî, Mahmut Moralı'ya bir eser getirmişti. Edebî heyet eseri kabul etmiş olduğu için, iş yalnız Şehir Tiyatrosunda oynanmasına kalmıştı. Moralı, genç hanımı çağırttı:

— Doğrusu çok cesaret sahibiymişsiniz küçük hanım, dedi, Shakespeare'in Hamlet'ini satır satır kopya etmişsiniz. Eserinizi maalesef oynıyamayız.

Küçük hanım horozlaştı:

— Siz daha çok cesaret sahibiymişsiniz beyefendi, dedi, evvelâ edebî heyetin kabul ettiği bir eseri, daha fenası, Shakespeare gibi bir adamın eserini reddediyorsunuz!

MEZARLIK

Aleksandr Zamboğlu, İstanbul radyosunun meşhur gitaristi, radyofonik bir temsil yazmak hevesine düştü. Eserini, radyonun bu işle meşgul şefi Hazmi'ye getirdi:

— Üstadım, dedi, lûtfen okuyun, beğenmediğiniz yerlere bir küçük haç işareti koyun da, aksayan yerlerini düzelteyim...

Hazmi'nin böyle şeylerle uğraşacak kadar vakti bol değildi ama, iyi niyete karşı yapılacak bir şey olmadığından, gece uykusunu feda ederek Zamboğlu'nun eserini okudu. Ertesi gün, gitarist gelip müsveddeyi istedi. Kâğıtları tertemiz görünce sevinecek yerde şaşırdı:

— Aman Hazmi beyciğim, hani bozuk yerlere haç işareti koyacaktınız ya? diye sordu. Beriki bıyık altından güldü:

— Koyacaktım, koyacaktım ama, piyesinizi hıristiyan mezarlığına çevirmekten korktum...

ÖLÇÜ

Tiyatro tenkitçisi (!) Zahir Güvemli'ye, Galatasaray'da Muvaffak Benderli sordu:

— Yahu, oynanan piyeslerden hangisi güzel? Dram kısmı mı, Komedi mi, Küçük Sahne mi?

— Komedide oynanan ..

— Ya...

— Evet, saat on bire varmadan bitiyor!...

VAKTİ GELİNCE

Tevhit Bilge turneye çıkıyordu. İstasyon şefinin odası önünde küçük bir çocuk gördü.

— Oğlum, dedi, şef nerde?

— Babam mı? Kahvede...

— Yavrum, söyle bakayım bana, tren ne zaman kalkar?

Çocuk böbürlendi:

— Babam düdüğü öttürdüğü zaman...

KOLAYLIK

Bir artist namzedi Baha Gelenbevi'ye müracaat etmişti. Üstat:

— Adınız ne? diye sordu, malûm ya, isim, kolay hatırda kalmalı...

— Süleyman, dedi öbürü, Hazreti Süleyman'la Kanunî Süleyman'ı bilmiyen olmadığına göre beni de kolay unutmazlar elbet...

Ressam

Arkadaşı takdim etti:

— Ressam Sehhar!

Sehhar bir şey söylemek istedi, yutkundu, söyliyemedi. Sadece elini uzattı ve bir bahane bulup yanımızdan ayrıldı.

Sehhar gider gitmez, Burhan bir kahkaha attı. Ben sordum:

— Deli mi?

— Hayır, o deli değil, ben biraz münasebetsizim...

— Ne oldu?

— Ne olacak, anlatayım da dinle: Sehhar ressamdır, daha doğrusu resme fevkalâde merakı vardır, senelerce uğraştı, çalıştı, oldukça meydana çıkacak, kendini gösterebilecekti, fakat...

— E?... Fakat ne oldu?

— Amcam mâni oldu. Kâmil paşayı tanırsın değil mi? Ben bir gün Sehharı amcama takdim ettim. Beğendi, pek hoşlandı. Daha doğrusu kendisinden değil, karısından, Ferdadan hoşlandı.

Ferda cidden nefis bir kadındır, amcam hemen izahat istedi, bittabi ressam hakkında değil, artık ilâve etmeğe hacet yok. Ben de bildiklerimi söyledim.

— Meselâ?

— Canım, meselâ deyişin de tuhaftır. Böyle bir budalanın güzel karısı melek olmaz ya?.. Maahaza Ferda şeytanlığı biraz fazla ileri götürüyordu. Sehhar resim yapacağım diye, evine hemen her görüştüğünü kabul ediyor, her görüştüğüne resmini yapmağı teklif ediyordu.

Kendimi tutamadım:

— Aman, dedim, senin de resmini yaptı mı?

— Sen o suali bırak, beni hiç karıştırma!

— Demek amcanın resmini yaptı?

— Yapamadı ve yapamadığı için de resme, ressamlığa tövbe etti ya!

— Bir şey anlamıyorum.

— Anlarsın. Sehhar bir türlü amcama: «Efendim resminizi yapayım» demeğe cesaret edemiyordu. Nihayet bana açtı. «Kendin söyle.» dedim. Ferdaya da söylemiş, o da benim gibi: «Kendin söyle» diye cevap vermiş. Başka çare olmadığını gören Sehhar, bir gün otururlarken:

— Paşam, demiş, müsaade ederseniz bir resminizi yapayım?

Amcam evvelâ gülmüş, sonra Sehhar'a, yanında duran çocuklarını göstererek:

— Aman azizim, demiş, sana nasıl emniyet edip resmimi yaptırırım?.

— Neden efendim?

— Benzetemezsin!

— Benzetirim efendim...

Amcam bu sefer muzipliğini ele alarak:

— Haydi oradan, demiş, eğer benzetebilseydin, şu çocuklarını kendine benzetirdin!.

Şeytan

BAHAR HASTALIĞI:

— Ayrıldınız mı?..

— Evet... Dün gece karanlıkta tanışmıştık... Gündüz baktım, kanatlarının rengi hoşuma gitmedi!.

— Kızı vermiyeceğini söyleyince, ne yaptı?..

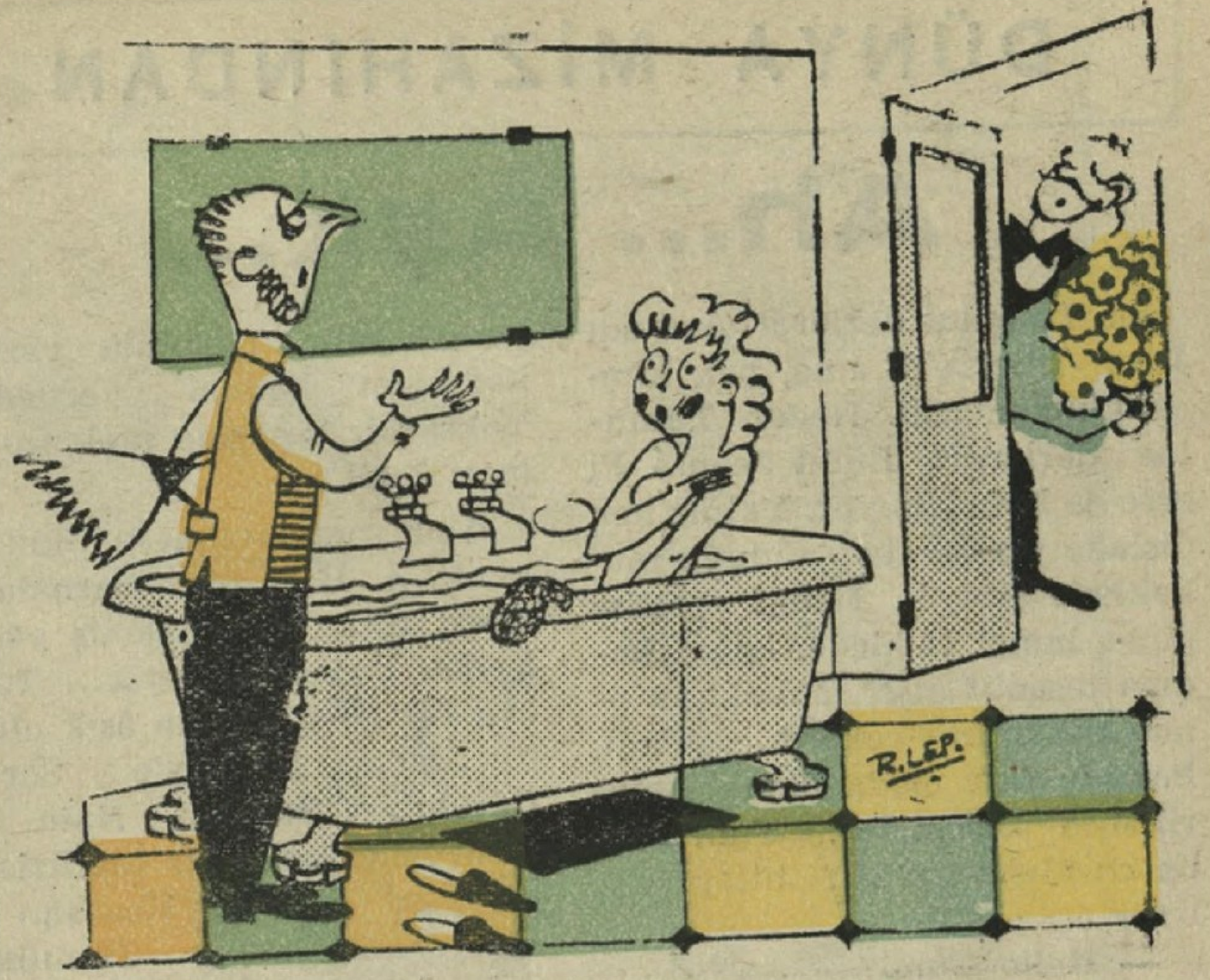
— Elimi öptü, teşekkür etti!..

000155

Kısa etek modası!..

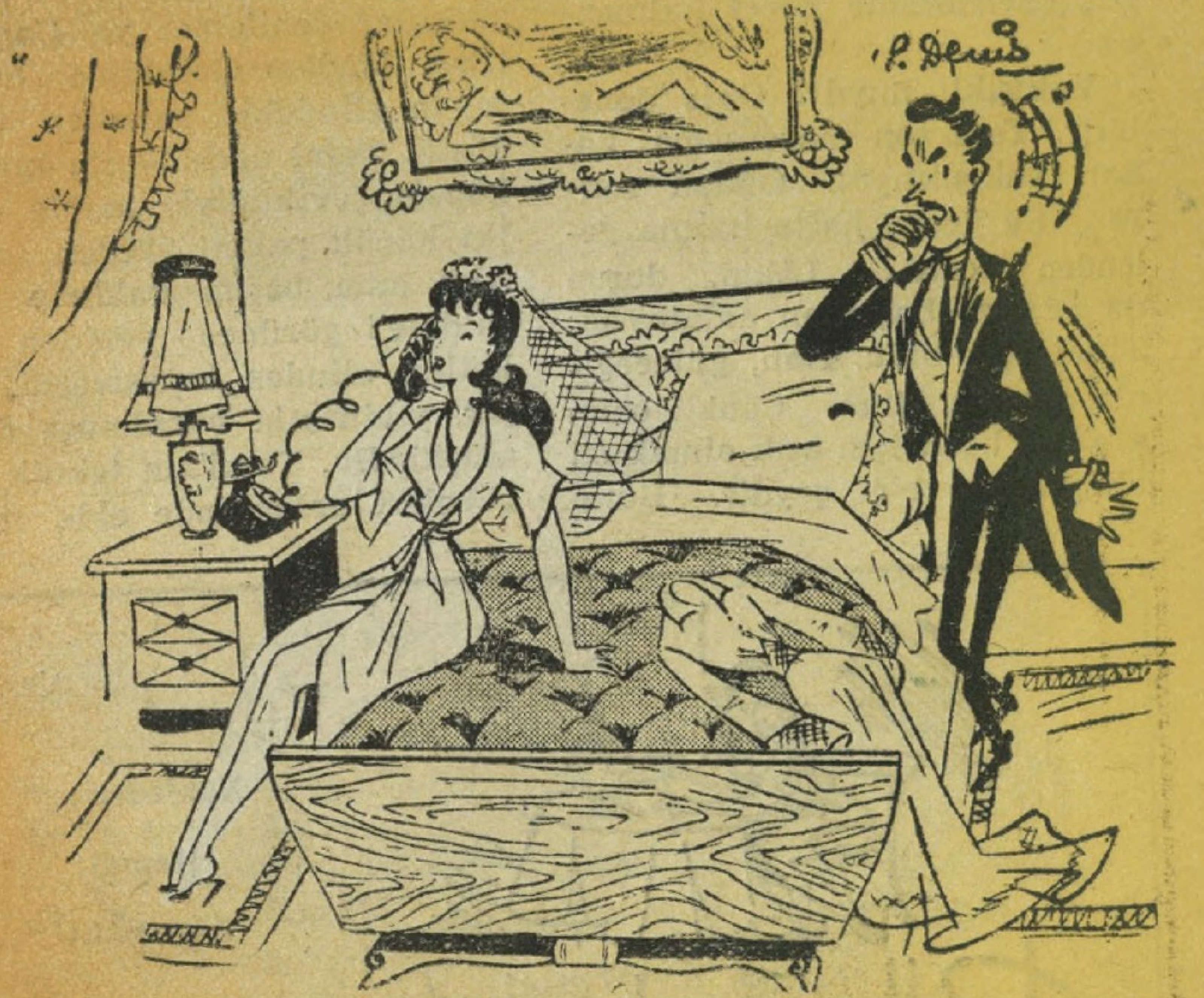
— Samedi - Soir —

— Madamı görebilir miyim?..
— Yalnız yarısını... Su biraz bulanık!..

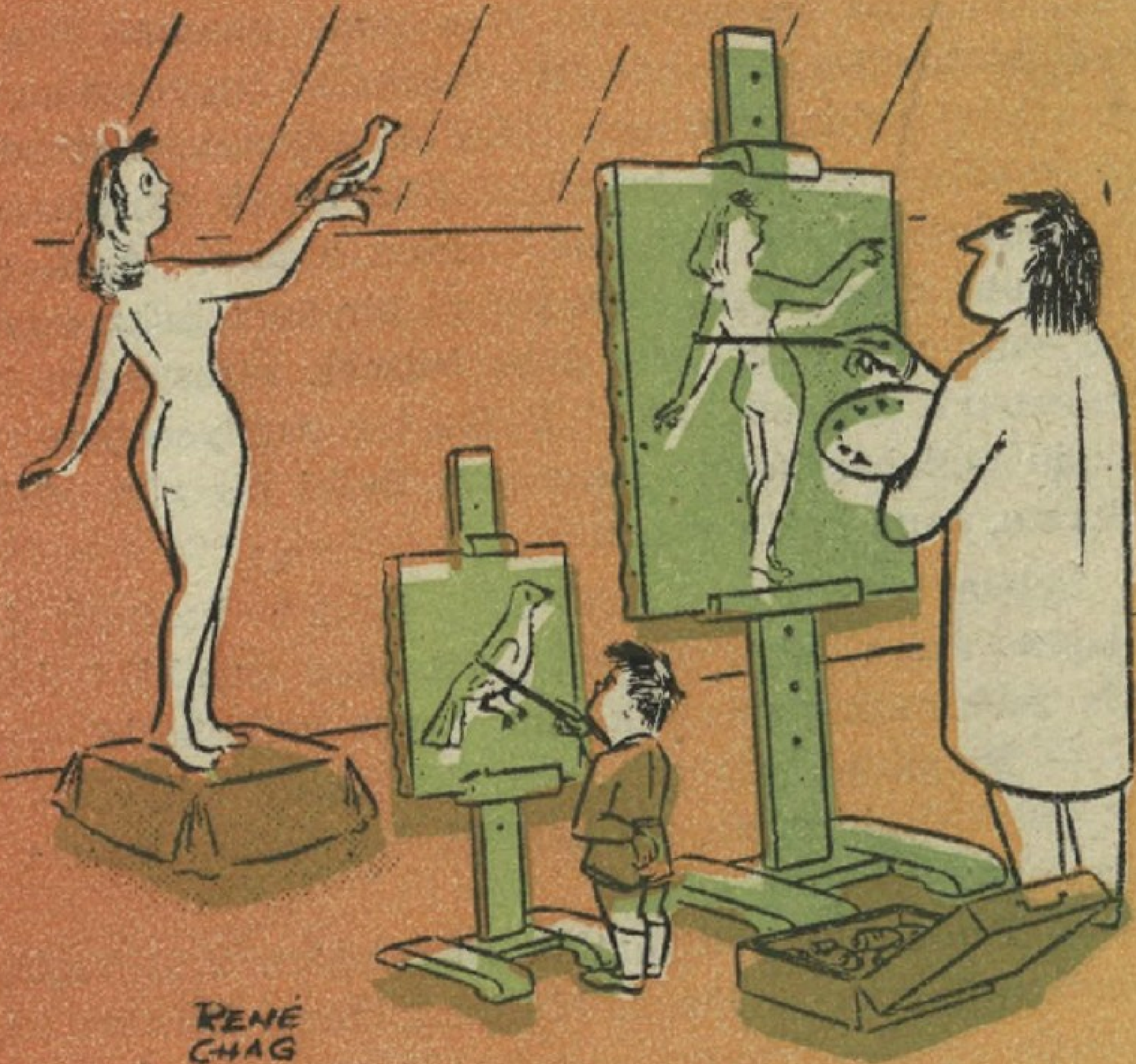
— Le Hérisson —

Dünya Karikatürleri

Gelin — Yarın akşam buluşuruz şekerim... Haberin yok galiba, bugün düğünüm oldu!..

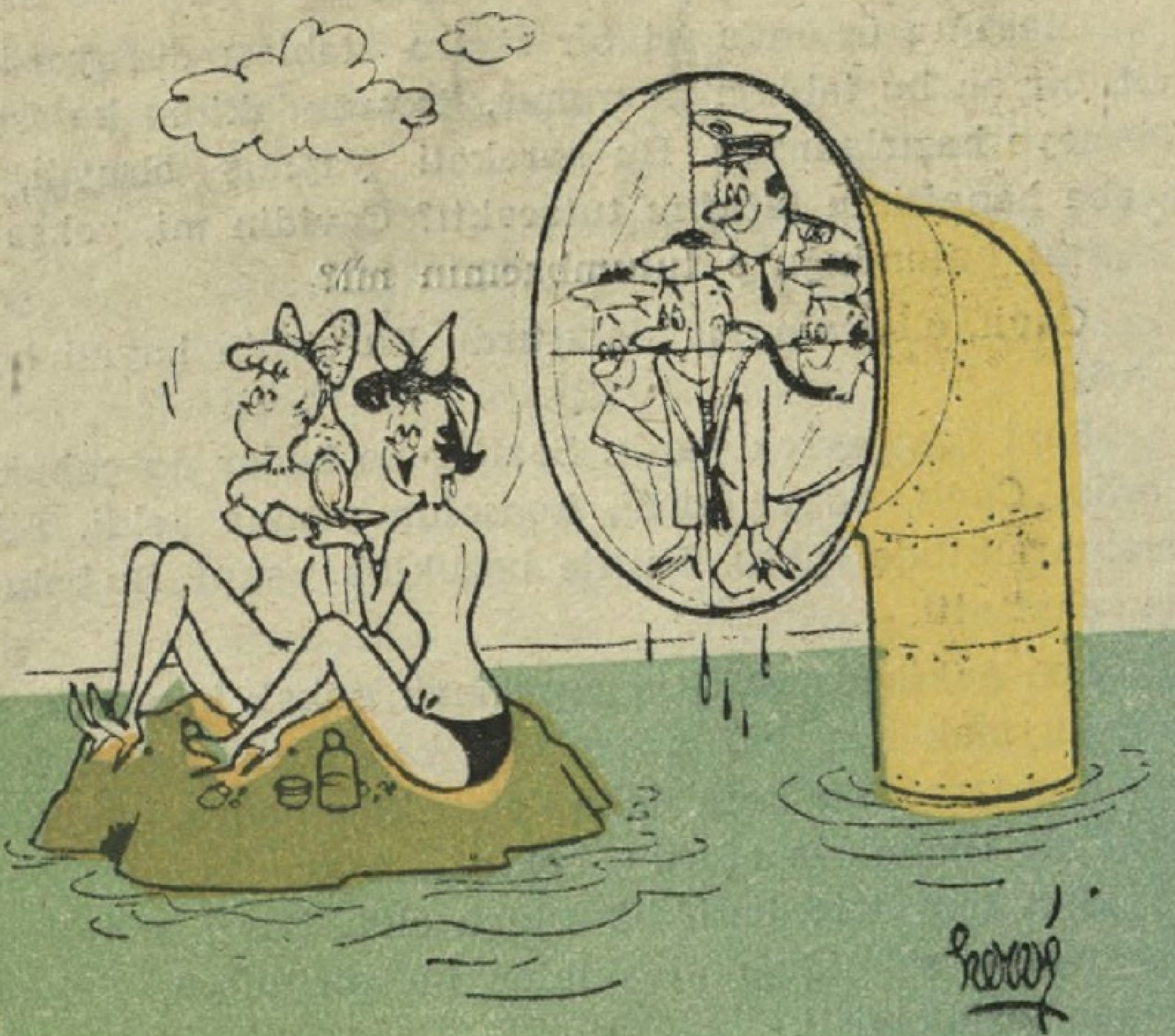
— Le Hérisson —

000156

YAZISIZ!..

— France Dimanche —

YAZISIZ!..

— France Dimanche —

Ah... Aşk...

Ona Tumulus derlerdi. Asıl adı Jean - Pierre'di ama, pek kimse kullanmazdı. Neden Tumulus derlerdi? Bunu Jean - Pierre de hatırlamıyor. Yalnız kendisinde şeytan tüyü olduğu muhakkak gibiydi. Hangi meclise girse; hangi caddede, hangi kadına tesadüf etse, muhakkak onun dikkatini çekerdi. Şimdi, Paris'te pek moda olan Amerikanca seslenişler, Tumulus-un en alışık olduğu hitap şekliydi:

— Hello Tumi?

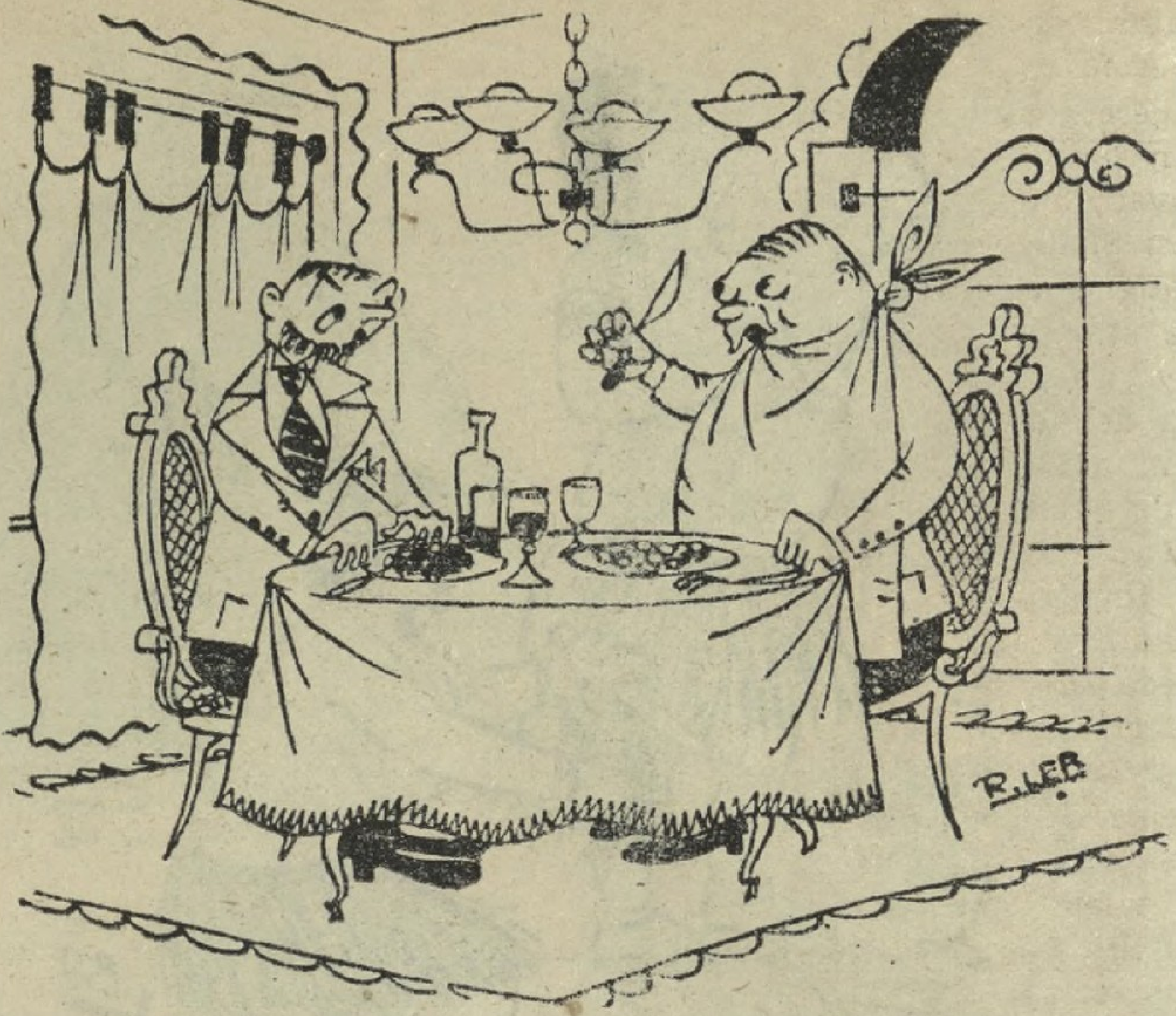
— Baybay Tumi...

— Hey, Tumi, hellovvv!!!

Şart şu ki, bu kelimeleri söyliyenler kadın olacak. Yoksa, kısaltılmış şekliyle Tumi'nin, baş çevirmesine hacet kalmazdı.

Yakışıklı mıydı? Öyle denebilir. Yani son macerasına kadar yakışıklıydı. Ondan sonra... Şu geçen hafta başına gelenden sonra... Lâkin, durun da işi size başından anlatayım: Tumi âşık oldu. Hah, güleceğinizi tahmin ettim. Çünkü onun gibi bir herif için âşık olmak en olmıyacak bir şeydir. Bunu herkes bilir. Tumi'nin vazifesi kadından kadına gezmektir. Yoksa bir tanesine saplanıp kalmak değil.

Ama, neyliyelim ki oldu bir kere...... Bari adım başında köşeleri tutan evlenmemiş yosmalardan biri olsa, neyse... Tumi, evli bir genç kadına âşık olmuştu: Madam Stanley'e... Sarışın Géraldine Stanley, Nato bilmem nelerinden bir İngilizle daha yeni evliydi. Kocasını da seviyordu. Üstelik Tumulus'u daha önceden tanımıyordu. Hiç tanımasaydı tabii kocasını sevmekte devam edecekti. Fakat şu menhus tesadüfler olmasa... Tam da Boulevard des Italiens-de karşılaştılar. Hoş, buna karşılaştılar denilemez ya. Çarpıştılar. Madam Géraldine Stanley'in elindeki paketler yere düştü. Tumi derhal usta bir av köpeği çevikliğiyle hamle etti. İki küçük paketi yerden aldı. Aldı ama, başını kaldırıp Géraldine'i görünce yeniden paketleri elinden bırakıverdi. Hayır, yıldırımla vurulmuşa dönmüştü. Bu, Tumi'nin teknik tecrübeleri neticesinde elde ettiği bir hassaydı: Bir anda, karşısındaki kadına âşık olması lâzımgeldiğini, onun bu aşkı cevapsız bırakmıyacağını keşfedivermişti. Keşfedince de, ilk tesirdir düsturuna uyarak, eski usullerden birine başvurmuş, paketleri gûya hayranlığından düşürüyormuş gibi... Yok mu ya?

— Kadın buduna bayılırım...

— Maşallah, bu yaştan sonra da mı?..

Ne dersiniz? Toy Géraldine bu numarayı bal gibi yuttu ve kendini tutamıyarak güldü. Bir kadın tanımadığı bir erkeğin karşısında güldü mü, hapı yuttu demektir. Tanışma, görüşme, koklaşma ve sevişme artık zamanın icaplarına uygun bir hızla birbirni kovalar. Nitekim bu meselede de öyle oldu. Tumulus hemen kendini takdim etti. Kadını alıp metroya kadar götürdü. Metrodan apartımanının kapısına... Apartıman kapı

Nakleden : **Hamdi VAROĞLU**

Tefrika No. 13

Masanın üstünde iri bir sigara tablası duruyordu. Cavit, bir an bu tablayı kavramış, karşısındakinin kafasına indirmeye hazırlanmıştı. Bu hareketi yapmış olsaydı, Selma acaba hangisinin tarafını tutacaktı? Cavidin mi, yoksa ağına düşmüş bulunduğu **o tulumbacının mı?**

Cavit, elini alnında dolaştırdı. Bu çirkin hayali kovmak istedi.

Saat üçe çeyrek vardı. Saatler ne kadar da çabuk geçiyordu. Cavit, odaya girdi, konsolun yanına geldi. Elindeki anahtarı kilide soktu. Kilitte bozukluk yokut. Bu bakımdan, içi rahat etti.

Son dakikada gafil avlanmamak, sokak kapısının açıldığını duymak için, bütün odaların kapılarını aralık etmişti.

Her tarafı bir kere daha dolaştıktan sonra, banyo odasına girdi, iskemleye oturdu, beklemeye koyuldu.

Saat tam üçte, hafif bir tıkırtı oldu. Cavit, sokak kapısına anahtar sokulduğunu anlatan bu gürültüyü, duymaktan ziyade sezinlemişti.

Cavit, içinden: «Vah yavrucak, diye düşündü. Böyle dakikası dakikasına, hattâ vaktinden de evvel geldiğine göre, kimbilir ne kadar şaşkın, ne kadar parasız kalmış!»

O geceyi, Selma da uykusuz ve kâbuslu geçirmişti. Sabahleyin, korkunç bir gün geçirmeğe hazırlandığı sırada, birdenbire çalan telefonun çıngırağı, bütün korkusunu, bütün üzüntüsünü geçirmeğe kâfi geldi.

Bir hafta evvel, Nevzad'la, o gün saat on birde telefonla konuşmağı kararlaştırmışlardı. Halbuki telefon saat onda çalınmıştı.

Selma, âhizeyi eline aldığı zaman, kulağında Nevzad'ın sesi yerine Ruhi'nin sesi çınlayınca, sevincinden yüreği hopladı.

Şimdi, Ruhi, derinden gelen sesiyle, ondan af diliyordu:

— Selma, sana kendimi nasıl affettireceğimi bilemiyorum! Belki telefonu kapayacaksın, belki beni karşından kovacaksın. Ama, ne yaparsan yap, artık tahammülüm kalmadı. Bir haftadan beri öyle fecî dakikalar geçirdim ki, düşmanıma bile temenni etmem. Hele bu müddet zarfında senin mütemadiyen susman, beni büsbütün harap etti. Sana haksızsın demiyorum. Hareketime nâdim oldum. Ama, seni bir kere daha aramaktan, sana sesimi bir kere daha duyurmaktan, senin sesini bir kere daha işitmek arzusundan kendimi alamadım... İşte bu kadar! Başka bir söyliyeceğim yok. Dilediğin gibi harekette serbestsin. Belki bir gün gelir beni anlarsın, bana hak verirsin...

Selma, gözleri pırıl pırıl, elini kalbine bastımış, dinliyor. kulağına dalga dalga çarpan, harikulâde ahenkli bulduğu bu sesin zevkını kaçırmamak için, gayet hafif sesle, arasıra:

— Sevgilim!.. Canım!.. demekle iktifa ediyordu.

Sonra, Ruhi susup da kendisi, konuşacak kudret bulduğu zaman:

— Dinle, Ruhi, diyebildi. Bu akşam, saat beşte, senin evinde buluşmamız lâzım. Mutlaka lâzım. Bilirsin ki, böyle şeylerde ısrarım yoktur, ama bugün sana ısrarla emir veriyorum. Saat beşe kadar, hiç bir şeyle meşgul olma, hiç bir düşünce ile zihnini yorma.

— Emir mi veriyorsun, sevgilim?

— Evet, emir veriyorum. Saat beşe kadar yüreğini ferah tut. Sanki hiç tasası olmayan bir kimse imişsin gibi. Sanki

000157

sından içeri, üst kata ve nihayet yatak odasına...

Ama durun, acele etmeyin. Sadece götürürdü. Çünkü, Tumi-nin talihi yalnız oraya kadar yaver olmuştu. Géraldine'in kocası Stanley evdeydi. Tumi, tanıdığı kocalara bir yenisini ilâve etmek zorunda kaldı. Stanley bu fazla nazik bulduğu Fransız delikanlısına, ettiği zahmet için teşekkürden sonra sporcu olup olmadığını sordu. Hayır Tumi yalnız salon sporlarını severdi. İngilizin bundan memnun kalmadığını anlamakta gecikmedi. Veda ederek döndü. İşte o gün bu gündür, zavallı Tumi aşk ateşiyle çayır çayır yanıyordu. Seine nehrinin tekmil sularını içse bu ateş sönmiyecekti. İkinci tesadüfleri Concordia'da oldu. Bu kadın ne kadar da çok alış veriş yapıyordu Yarabbi......

Tumi ilk söz olarak:

— Kocanız yine evde mi? diye sordu.

— Bu sefer hayır... dedi Géraldine.

— Öyleyse size refakat edeyim...

— Memnun olurum...

Bu sefer yol delikanlıya daha uzun göründü. Apartıman kapısı, üst kat, yatak odası. Hep aynı sıra. Yalnız bu sefer, eşyaları bırakır bırakmaz, kolları Géraldine'in beline dolandı. Dudakları yerini buldu...

Yarım saat sonra, artık çıkıp giderken... Ah bu aksi tesadüfler... Ebedî koca, yine karşısına çıkmaz mı? Stanley onu görünce gülmeğe başladı:

— Ne o? dedi, siz de mi ruj sürmeğe başladınız?

— Ne ruju?

— Ağzınıza baksanıza...

Tumi salondaki aynaya baktı. Sonra pek tabiî bir şey söylüyormuş gibi:

— Ha, dedi, karınızın ruju. Maalesef sabit değil galiba...

İngiliz önce anlamadı. Sonra birdenbire anladı. Anladı ve... adamın anlayışı Tumi'nin iki ön dişine maloldu. Hep eski hikâye... Yerden kalkıp üstünü başını süpürerek giderken, bir yandan da:

— Aşkın acı bir şey olduğunu söylerlerdi de inanmazdım. diye mırıldanıyordu.

Lucien Delutang

TASDİKNAME

Necdet, bu mektebe gireli henüz bir ay olmuştu. Geçen sabah, müdürün odasına gidip:

— Bay müdür! dedi, bana bir tasdikname verir misiniz?

— Neden, oğlum? Mektebi terk mi ediyorsun?

— Hayır, efendim!

— O halde, şimdi tasdiknameyi ne yapacaksın?. Giderken alırsın?

— Evet amma... belki giderken de, siz vermek istemezsiniz!

EV
OTOMOBİL
APARTMAN
YILDA
16
ÇEKİLİŞ
BEDRİ KÖKTEN
SÜMERBANK

bundan sonra hiç bir şey için tasa çekmiyecekmişsin gibi. Bilmem anlatabiliyor muyum?

— Peki, mademki öyle istiyorsun, öyle olsun.

★

Bu konuşmadan yirmi dört saat sonra, Selma, çantasından çıkardığı bir yığın mücevheri masanın üstüne döktüğü zaman, Ruhi'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

Ruhi'nin apartmanındaydılar. Önce, birbirlerini göremedikleri günlerin acısını çıkarmak istercesine uzun uzun kucaklaşmışlardı. Sonra, Selma hiç bir şey söylemeden, çantasını açmış, Cavid'in evindeki konsolun gözünden aldığı bu mücevherleri çıkarmış, âşığının hayran gözleri önüne sermişti. Bu mücevher yığınının içinde elmaslı, zümrütlü, yakutlu yüzüklerden, bileziklerden, broşlardan başka, iki de inci gerdanlık vardı. Yalnız bu iki gerdanlık bir kaç bin lira ederdi. Selma, yeni âşığını, bâdireden kurtarmak için, eski âşığını soymakta hiç tereddüt etmemiş, konsolun gözünde ne bulduysa almıştı.

Selma, geldiği gibi, sessiz adımlarla çıkıp gittikten sonra, Cavit, odaya girdiği vakit, soygunun dehşetini, oraya buraya fırlatılan mücevher mahfazalarından anlamıştı. İnci gerdanlıkların, hepsinden büyük olan mahfazası meydanda görünmediğine göre, bütün öteki mücevherlerin bu mahfazaya doldurulup götürüldüğü anlaşılıyordu.

Cavit, açık kalan çekmeyi kapadı, sonra bir koltuğa oturdu, düşünmeğe başladı. Dalgınlıktan ayıldığı zaman, ortalık iyiden iyiye kararmıştı. Ne kadar zaman böyle dalgın oturduğunu, ne düşündüğünü bilmiyordu. Belki de mücevherlerin âkıbetini düşünüyordu. Çocukluğunda, pek seyrek olmak şartiyle annesinin üzerinde gördüğü bu mücevherler, şimdi acaba hangi ellerde dolaşacak, acaba hangi kirli maksatlara hizmet için paraya tahvil edilecekti?

Cavit, konsolun gözünü açıp içindeki mücevherleri çalan ellerin sahibini suçlu görmüyordu. Çünkü nasıl olsa, bu mücevherler günün birinde onun olacaktı. Sonra, Selma bu mücevherleri muhakkak ki, şahsî menfaatı için alıp götürmüş değildi. Serseri âşığının para ihtiyacını temin etmek emeliyle bukadar aşağılaşan bir kadın, hor görülmekten ziyade, merhamete lâyıktı.

Cavit kalktı, elektriği yaktı. Dalgın gözleriyle etrafına bakındı. Odaya ilk girdiği zaman gözüne çarpmayan bir şey gördü. Yerde, konsolun önünde, bir küçük demet menekşe duruyordu. Eğildi, demeti aldı. Besbelli, Selma'nın göğsünde takılı olan bu çiçek, genç kadın konsolun gözünü heyecanla karıştırdığı sırada yere düşmüştü.

Cavit, çalışma odasına geçti, demeti yazı masasının üstüne bıraktı. Masanın başına oturdu. Mektup yazmağa hazırlandı.

Ne yazacağını, ne yazmak istediğini bilmiyordu. Artık her şey bitmişti. Bunu yazmak istiyordu. Yalnız, hangi kelimeleri kullanacağını, her şeyin bittiğini hangi cümlelerle ifade edeceğini tayin edemiyordu.

Birdenbire, buldu. Kalemini hokkaya batırdı. Cümleler, kâğıda süratle dökülmeğe başladı.

«Sevgilim;

«Sana en son yazdığım mektubun üzerinden; epeyce za-
«man geçtiği halde cevap alamayışım, mühim işlerle meşgul
«olduğunu gösteriyor. Fasılanın çokluğuna rağmen, beni me-
«rak etmeyişin, bende bu kanaati uyandırdı.

«Zaten mektuplarımı pek dikkatle okumadığını da tah-
«min ediyorum. Seni yakından ilgilendirmesi icap eden bazı
«teferruatı cevapsız bırakışın, bunu gösteriyor. Maamafih,
«kabahat biraz da bende, fazla sık mektup yazdığımın
«farkındayım. Her mektubumun her fıkrasına cevap verecek
«olsan, bütün günlerini mektup yazmakla geçirmeğe mecbur
«olursun..

«Senden bir ricam var: Bu mektubum, bundan evvelki-
«lerin âkıbetine uğramasın. Lûtfen dikkatli oku. Çünkü bu
«satırlarda, beni şahsan çok alâkadar eden, bu itibarla seni
«de alâkadar edeceğini tahmin ettiğim bir hâdiseden bahse-
«deceğim. Bu hâdise hakkında mütalâanı öğrenmek istiyo-
«rum. Dinle:

(Devamı var)

000158

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

Küçük sevgililer Meksikada!..

— France Dimanche —

YAZISIZI..

— France Dimanche —

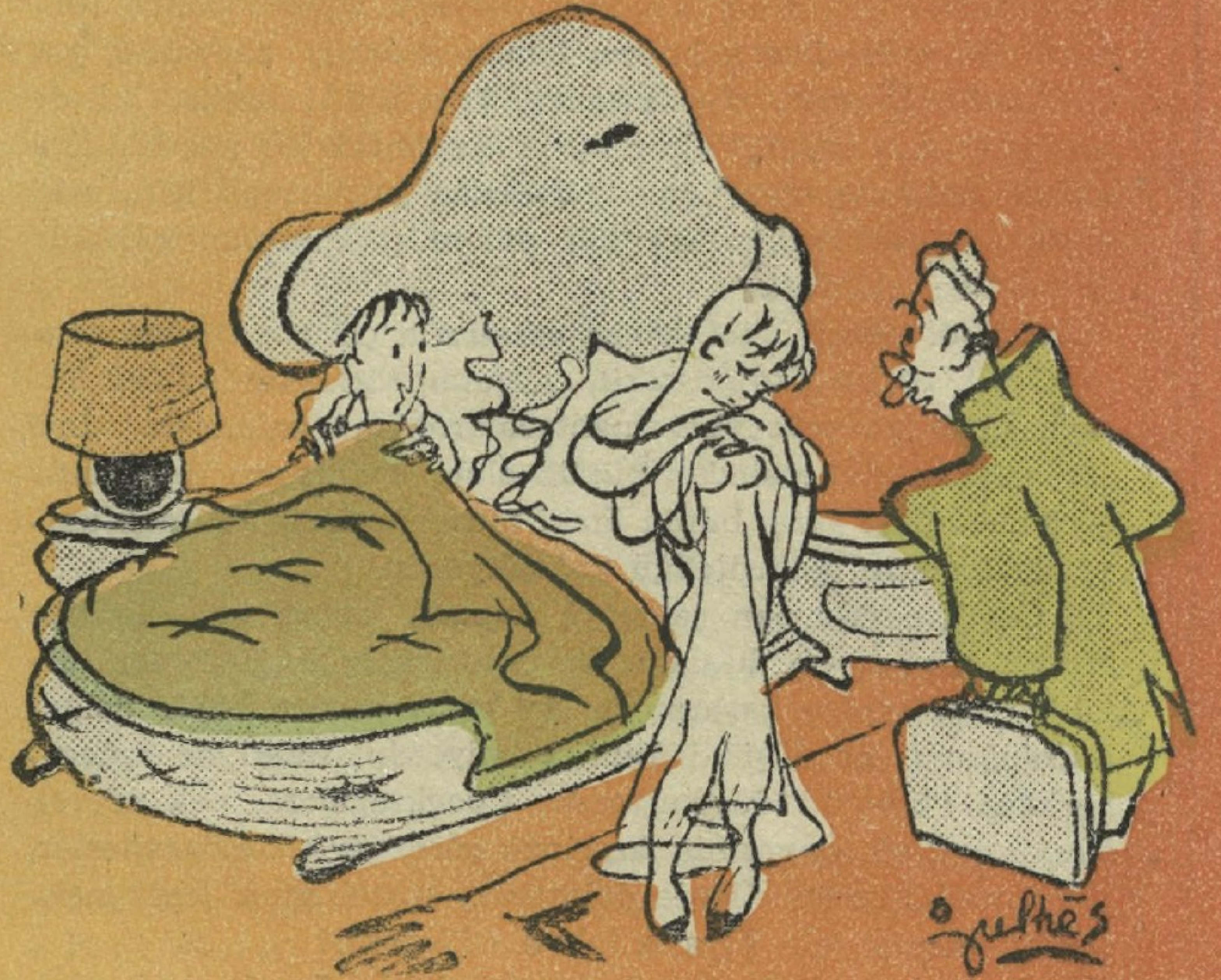
— Bakınız, kocama doğum günü hediyesi ne güzel bir boyunbağı aldım!..

— France Dimanche —

— Hakkın varmış karıcığım: Arabamız altı kişi alıyor!..

— France Dimanche —

Koca — Aman yarabbi, bu yaşa geldin, hâlâ yalnız yatmaktan korkuyor musun?:

— Le Hérisson —

000159

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER
Sayısı: 50 kuruş

Adres:
Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Daire: 3
BELEDİYE
İSTANBUL

Abone şartları:

Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş. Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Telefon
21811

Küçük.. fakat benim!

EMLÂK
BANKASI
YAPI TASARRUFU..na
başlanmıştır

Beyoğlu Parmakkapı Mis sokak
No. 1

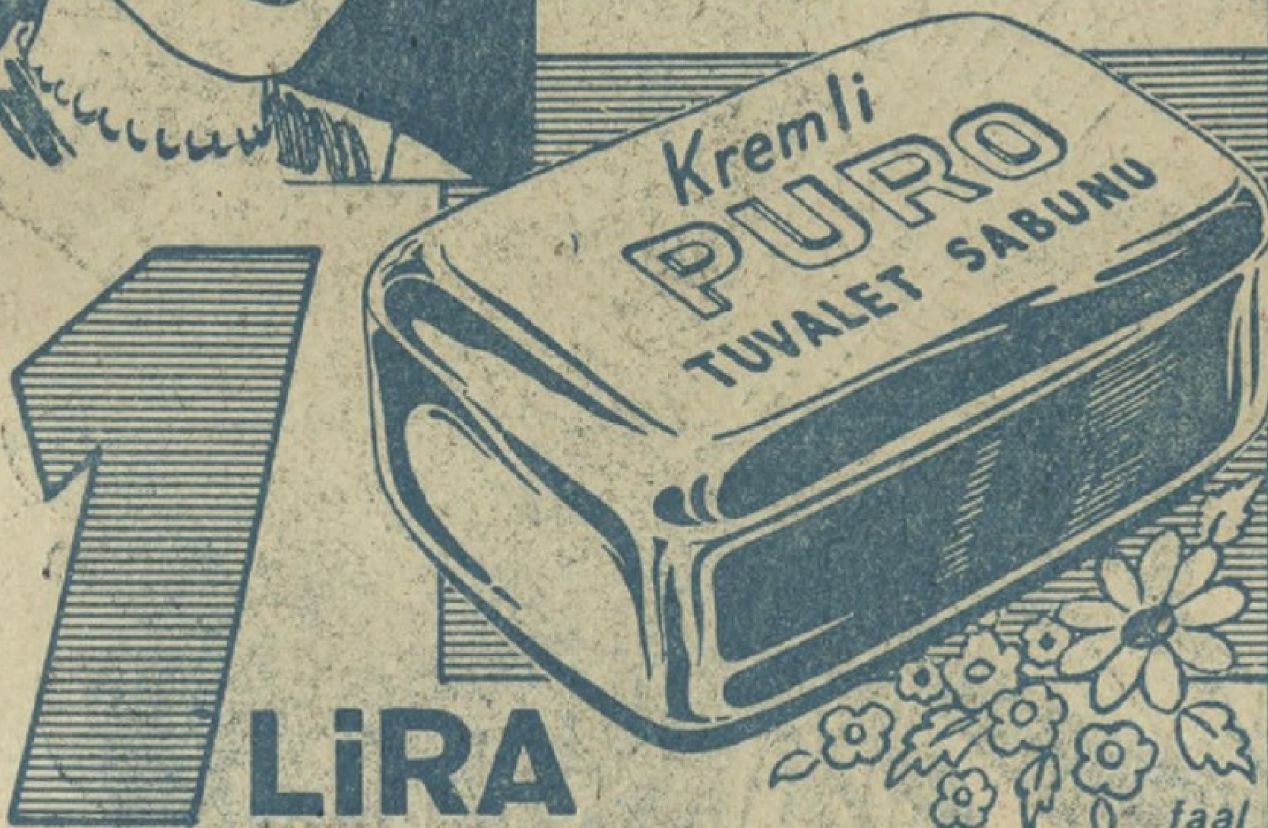

GRİPİN
faydalıdır
BÜTÜN AĞRILARA
KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde
3 adet alınabilir.

Puro Sabun Fabrikasının
en son imalâtından

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ · DAHA CAZİP · DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu
1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR
ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

000160

Akbaba

siyasî
mizah
gazetesi

— Aya seyahat başlarsa gider misin?...
— Hayır, Parise giderim daha iyi!...

000161